

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 2. mája 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach – Luganský dohovor II – Článok 15 – Spotrebiteľská zmluva – Vzťah k smernici 2008/48/ES – Zmluva o spotrebiteľskom úvere – Články 2 a 3 – Pojmy ‚spotrebiteľ‘ a ‚transakcie, na ktoré sa vzťahuje táto smernica‘ – Maximálna výška úveru – Chýbajúca relevantnosť vzhľadom na článok 15 Luganského dohovoru II“

Vo veci C-694/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour de cassation (Kasačný súd, Luxembursko) zo 7. decembra 2017 a doručený Súdnemu dvoru 11. decembra 2017, ktorý súvisí s konaním:

Pillar Securitisation Sàrl

proti

Hildur Arnadottirovej,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory A. Prechal, sudcovia F. Biltgen, J. Malenovský, C. G. Fernlund (spravodajca) a L. S. Rossi,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Pillar Securitisation Sàrl, v zastúpení: A. Moro, avocat,
- H. Arnadottir, v zastúpení M. Mailliet, avocat,
- luxemburská vláda, v zastúpení: D. Holderer, splnomocnená zástupkyňa,
- portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo a P. Lacerda, splnomocnení zástupcovia,
- švajčiarska vláda, v zastúpení: M. Schöll, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: francúzština.

– Európska komisia, v zastúpení: M. Heller a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia,
po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 22. januára 2019,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu Dohovoru o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podpísaného 30. októbra 2007, ktorý bol schválený v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2009/430/ES z 27. novembra 2008 (Ú. v. EÚ L 147, 2009, s. 1, ďalej len „Luganský dohovor II“).
- 2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi spoločnosťou Pillar Securitisation Sàrl a pani Hildur Arnadottirovou, ktorého predmetom bola žiadosť o vrátenie úveru.

Právny rámec

Luganský dohovor II

- 3 Hlava II Luganského dohovoru II, nazvaná „Právomoc“, obsahuje v oddiele 4, nazvanom „Právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv“, článok 15 v tomto znení:

„1. Vo veciach týkajúcich sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom na účely, ktoré nemožno považovať za súčasť jeho podnikania alebo povolania, sa právomoc určí podľa tohto oddielu, pričom nie sú dotknuté ustanovenia článku 4 a článku 5 ods. 5, ak:

- a) ide o zmluvu o predaji tovaru na splátky alebo
- b) ide o zmluvu o úvere splatnom v splátkach alebo zmluvu o akejkoľvek inej forme úveru uzatvorenú na financovanie predaja tovaru, alebo
- c) vo všetkých ostatných prípadoch zmluva bola uzatvorená s účastníkom, ktorý obchoduje alebo podniká v štáte viazanom týmto dohovorom určeného podľa bydliska spotrebiteľa alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takéto činnosti do tohto štátu alebo do viacerých štátov vrátane tohto štátu a zmluva spadá do rozsahu týchto činností.

...

3. Tento oddiel sa nevzťahuje na prepravné zmluvy s výnimkou tých, ktorých predmetom je zabezpečenie dopravy a ubytovania za jednu cenu.“

- 4 Článok 16 ods. 2 tohto dohovoru znie takto:

„Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch štátu viazaného týmto dohovorom, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.“

- 5 Článok 17 uvedeného dohovoru stanovuje:

„Od ustanovení tohto oddielu sa možno odchýliť len dohodou:

1. uzatvorenou po vzniku sporu alebo

2. ktorá umožňuje spotrebiteľovi začať konanie na iných súdoch ako na tých, ktoré sú uvedené v tomto oddiele, alebo
 3. uzatvorenou medzi spotrebiteľom a druhým účastníkom zmluvy, ak obaja majú v čase uzavretia zmluvy bydlisko alebo obvyklý pobyt v tom istom štáte viazanom týmto dohovorom, ktorá dáva právomoc súdom tohto štátu, za predpokladu, že takáto dohoda nie je v rozpore s právnym poriadkom tohto štátu.“
- 6 Rozhodnutie 2009/430 vo svojom odôvodnení 4 stanovuje:

„Vzhľadom na existujúcu paralelu medzi právnymi úpravami [Dohovoru z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32), v konsolidovanom znení (Ú. v. ES C 27, 1998, s. 1), a Dohovoru o súdnej právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ktorý bol podpísaný v Lugane 16. septembra 1988 (Ú. v. ES L 319, 1988, s. 9)] [, pokiaľ ide o právomoc a o uznávanie a výkon] rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, by sa pravidlá Luganského dohovoru mali zjednotiť s pravidlami nariadenia [Rady] (ES) č. 44/2001 [z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42)] na účely dosiahnutia rovnakej úrovne obehu rozsudkov medzi členskými štátmi EÚ a dotknutými štátmi EZVO.“

Nariadenie č. 44/2001 a nariadenie (EÚ) č. 1215/2012

- 7 Dohovor z 27. septembra 1968 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach bol nahradený nariadením č. 44/2001 a následne nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1), ktoré zrušilo nariadenie č. 44/2001.

Smernica 2008/48/ES

- 8 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66) vo svojom odôvodnení 10 uvádza:

„Rozsah harmonizácie určuje vymedzenie pojmov v tejto smernici. Povinnosť členských štátov vykonávať ustanovenia tejto smernice by sa preto mala obmedziť na jej rozsah pôsobnosti určený týmto vymedzením pojmov. Touto smernicou by však nemalo byť dotknuté uplatňovanie ustanovení tejto smernice členskými štátmi v súlade s právom [Únie] v oblastiach, na ktoré sa jej rozsah pôsobnosti nevzťahuje. Členský štát by preto mohol zachovať alebo zaviesť vnútroštátne právne predpisy zodpovedajúce ustanoveniam tejto smernice alebo niektorým jej ustanoveniam o zmluvách o úvere mimo rozsahu pôsobnosti tejto smernice, napríklad o zmluvách o úvere, pri ktorých je čiastka nižšia ako 200 EUR alebo vyššia ako 75 000 EUR. ...“

- 9 Článok 2 tejto smernice, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, stanovuje:

„1. Táto smernica sa vzťahuje na zmluvy o úvere.

2. Táto smernica sa nevzťahuje na:

...

c) zmluvy o úvere, pri ktorých je celková výška úveru nižšia ako 200 EUR alebo vyššia ako 75 000 EUR;

...“

10 Článok 3 písm. a) smernice 2008/48 definuje pojem „spotrebiteľ“ takto:

„... fyzická osoba, ktorá pri transakciách, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná s cieľom, ktorý nesúvisí s jej obchodnou, podnikateľskou ani profesijnou činnosťou“.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

11 Pani Arnadottirová, s bydliskom na Islande, si v marci 2005 vzala úver vo výške 193 621 074 ISK (islandské koruny), čo je viac ako 1 milión eur, od banky Kaupthing Bank Luxembourg (KBL). Tento úver bol splatný v jedinej splátke najneskôr do 1. marca 2010.

12 Účelom tohto úveru bolo umožniť jej získať akcie islandskej spoločnosti Bakkavör Group hf., v ktorej bola zamestnaná.

13 Splatenie úveru bolo zabezpečené zárukou spoločnosti Bakkavör Group, ku ktorej poskytnutiu podľa vyjadrenia vnútroštátneho súdu došlo najskôr v roku 2009. Táto záruka bola podpísaná dvoma riaditeľmi tejto spoločnosti, vrátane samotnej pani Arnadottirovej.

14 Následne sa KBL rozdelila na dva subjekty. Jeden z týchto subjektov, spoločnosť Pillar Securitisation, požiadal o vrátenie úveru, ktorý si vzala pani Arnadottirová.

15 Keďže pani Arnadottirová tento úver nevrátila, Pillar Securitisation v priebehu roka 2011 podala žalobu na luxemburskom súde na základe ustanovenia v zmluve o úvere, ktoré udeľovalo súdnu právomoc luxemburským súdom.

16 Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Okresný súd Luxemburg, Luxembursko) však konštatoval, že nemá právomoc rozhodnúť spor z dôvodu, že pani Arnadottirová treba považovať za „spotrebiteľa“ v zmysle článku 15 Luganského dohovoru II. Tento súd teda usúdil, že je potrebné vylúčiť uplatnenie doložky o súdnej právomoci, podľa ktorej majú právomoc luxemburské súdy, lebo nezodpovedá ustanoveniam o odchýlkach zakotveným v článku 17 Luganského dohovoru II.

17 V druhostupňovom konaní Cour d'appel (Odvolací súd, Luxembursko) rozsudkom z 27. apríla 2016 potvrdil, že luxemburské súdy nemajú právomoc rozhodnúť o žalobe spoločnosti Pillar Securitisation.

18 Táto spoločnosť preto podala kasačný opravný prostriedok, v ktorom tvrdí, že Cour d'appel (Odvolací súd) porušil článok 15 Luganského dohovoru II. Po prvé tvrdí, že Cour d'appel (Odvolací súd) nesprávne usúdil, že pani Arnadottirová konala na súkromné účely. Po druhé tento súd nesprávne vykladal tento článok 15, keď usúdil, že taká zmluva o úvere vo výške viac ako 1 milión eur, o akú ide vo veci samej, mohla byť zmluvou uzatvorenou „spotrebiteľom“ v zmysle uvedeného článku 15.

19 Podľa spoločnosti Pillar Securitisation na to, aby sa zistilo, či je úverová zmluva spotrebiteľskou zmluvou v zmysle článku 15 Luganského dohovoru II, je potrebné overiť, či ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle smernice 2008/48. Vyplýva to z dôvodovej správy k tomuto dohovoru, ktorú vypracoval profesor Fausto Pocar (Ú. v. EÚ C 319, 2009, s. 1). Táto smernica sa uplatňuje len na zmluvy o úvere s výškou viac než 200 eur a menej než 75 000 eur, pokiaľ sa vo vnútroštátnych právnych predpisoch, ktorými sa preberá uvedená smernica, nestanovuje vyššia prahová hodnota. Keďže luxemburské právo neupravuje takúto prahovú hodnotu, zmluva o úvere dotknutá vo veci samej nepatrí do pôsobnosti tejto smernice, v dôsledku čoho sa článok 15 Luganského dohovoru II neuplatňuje.

- 20 Cour de cassation (Kasačný súd, Luxembursko) sa domnieva, že vzniká otázka, ako sa má pojem „spotrebiteľ“ vykladať v zmysle článku 15 Luganského dohovoru II a článku 3 smernice 2008/48. Osobitne si kladie otázku, či vymedzenie pôsobnosti tejto smernice, pokiaľ ide o zmluvy o spotrebiteľskom úvere, má vplyv na definíciu „spotrebiteľa“ v zmysle tohto článku 15.
- 21 Za týchto podmienok Cour de cassation (Kasačný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Možno v rámci úverovej zmluvy, ktorá z dôvodu celkovej výšky úveru nepatrí do pôsobnosti smernice [2008/48], pričom neexistuje vnútroštátna právna úprava uplatňujúca ustanovenia uvedenej smernice na oblasti, ktoré do jej pôsobnosti nepatria, považovať osobu za ‚spotrebiteľa‘ v zmysle článku 15 [Luganského dohovoru II] z dôvodu, že zmluva bola uzavretá na účely, ktoré nemožno považovať za súčasť jej podnikania alebo povolania?“

O prejudiciálnej otázke

- 22 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 15 Luganského dohovoru II má vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa určilo, či zmluva o úvere je zmluvou o úvere uzatvorenou „spotrebiteľom“ v zmysle článku 15, sa musí overiť, že patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 v tom zmysle, že celková výška príslušného úveru nepresahuje prahovú hodnotu stanovenú v článku 2 ods. 2 písm. c) tejto smernice, a či je v tejto súvislosti relevantné, že vnútroštátne právne predpisy, ktorými sa preberá uvedená smernica, nestanovujú vyššiu prahovú hodnotu.
- 23 Ak je taká zmluva o úvere ako vo veci samej „spotrebiteľskou“ zmluvou v zmysle článku 15 Luganského dohovoru II, v súlade s článkom 16 tohto dohovoru, vyplýva z toho, že právomoc rozhodnúť vo veci majú súdy štátu, ktorý je viazaný týmto dohovorom a na území ktorého má tento spotrebiteľ bydlisko, v tomto prípade islandské súdy. Naopak, ak dotknutá zmluva nie je spotrebiteľskou zmluvou patriacou do pôsobnosti tohto článku 15, právomoc rozhodnúť vo veci majú súdy určené doložkou o súdnej právomoci stanovenou v tejto zmluve, v tomto prípade luxemburské súdy.
- 24 Na úvod treba poznamenať, že Pillar Securitisation tvrdí, že pani Arnadottirová konala na účely svojho podnikania alebo povolania a že nespĺňa podmienky definície pojmu „spotrebiteľ“. Vnútroštátny súd sa však Súdneho dvora nepýta na účely úveru, ktorý si vzala taká osoba, akou je pani Arnadottirová. Naopak, ako vyplýva zo znenia položenej otázky, vnútroštátny súd sa na Súdny dvor obracia s tým, že vychádza z predpokladu, že predmetná zmluva bola uzatvorená na také účely, ktoré nemožno považovať za súčasť podnikania alebo povolania pani Arnadottirovej. Návrh na začatie prejudiciálneho konania navyše v každom prípade neobsahuje dostatok informácií na to, aby Súdny dvor mohol prípadne poskytnúť užitočné usmernenia v tomto ohľade.
- 25 V dôsledku toho nie je v prejednávanej veci namieste analyzovať účel zmluvy o úvere uzavretej takou osobou, akou je pani Arnadottirová.
- 26 Na druhej strane je však potrebné preskúmať, či skutočnosť, že zmluva o úvere presahuje prahovú hodnotu 75 000 eur stanovenú v článku 2 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48, keďže vnútroštátne právne predpisy neustanovujú prahovú hodnotu prevyšujúcu uvedenú sumu, bráni uplatneniu článku 15 Luganského dohovoru II.
- 27 Pokiaľ ide o výklad Luganského dohovoru II, je dôležité predovšetkým pripomenúť, že je vyhotovený v takmer rovnakom znení ako príslušné články uvedené v nariadeniach č. 44/2001 a 1215/2012 a že je potrebné zabezpečiť jednotný výklad rovnocenných ustanovení týchto právnych nástrojov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. decembra 2017, Schlömp, C-467/16, EU:C:2017:993, body 46 a 47).

- 28 Článok 15 Luganského dohovoru II sa týka zmlúv uzavretých spotrebiteľom na účely, ktoré nemožno považovať za súčasť podnikania alebo povolania tejto osoby. Dotknuté zmluvy sú špecifikované v tomto článku 15 ods. 1 písm. a) až c). Ako už rozhodol Súdny dvor v súvislosti s rovnocenným ustanovením nariadenia č. 44/2001, ktoré bolo prebraté aj do nariadenia č. 1215/2012, s výnimkou určitých prepravných zmlúv, ktoré článok 15 ods. 3 tohto dohovoru vylučuje z pôsobnosti pravidiel právomoci vo veciach spotrebiteľských zmlúv, odsek 1 písm. c) tohto článku sa vzťahuje na všetky zmluvy bez ohľadu na ich predmet, pokiaľ ich uzatvoril spotrebiteľ s podnikateľom v rámci obchodných alebo podnikateľských činností tohto podnikateľa (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. mája 2009, *Ilsinger*, C-180/06, EU:C:2009:303, bod 50).
- 29 Smernica 2008/48 zas definuje „spotrebiteľa“ vo svojom článku 3 ako fyzickú osobu, ktorá pri transakciách, na ktoré sa vzťahuje uvedená smernica, koná s cieľom, ktorý nesúvisí s jej obchodnou, podnikateľskou ani profesijnou činnosťou.
- 30 Predmetných transakcií sa bez toho, aby boli definované, týka článok 2 smernice 2008/48 s názvom „rozsah pôsobnosti“, ktorý vo svojom odseku 1 stanovuje, že táto smernica sa vzťahuje na zmluvy o úvere, ale v súlade s jeho odsekom 2 písm. c) sa nevzťahuje na tie zmluvy o úvere, pri ktorých je celková výška úveru nižšia ako 200 eur alebo vyššia ako 75 000 eur.
- 31 Ďalej, ako to v podstate uviedol generálny advokát v bode 31 svojich návrhov, z článku 15 Luganského dohovoru II a z článku 3 smernice 2008/48 vyplýva, že pojem „spotrebiteľ“ je v týchto dvoch právnych predpisoch definovaný vo veľkej miere rovnakým spôsobom, konkrétne odkazom na osobu, ktorá uzatvára zmluvu na účely alebo koná s cieľom, ktorý „nesúvisí s jej podnikateľskou ani profesijnou činnosťou“.
- 32 Transakcie, na ktoré sa vzťahuje smernica 2008/48, sa však týkajú len tých spotrebiteľských zmlúv o úvere, pri ktorých celková výška úveru nie je nižšia než prahová hodnota 200 eur, ani vyššia než horná prahová hodnota 75 000 eur, pričom ale v prípade spotrebiteľských zmlúv, na ktoré sa vzťahuje Luganský dohovor II, takáto hranica a takáto prahová hodnota nie sú stanovené.
- 33 Je preto namieste určiť, či medzi zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré spadajú do pôsobnosti článku 15 Luganského dohovoru II, patria len zmluvy, ktoré spadajú do pôsobnosti smernice 2008/48, a teda medzi ne nepatria zmluvy, pri ktorých celková výška úveru nedosahuje prahovú hodnotu 200 eur alebo prevyšuje prahovú hodnotu 75 000 eur.
- 34 V tejto súvislosti už Súdny dvor rozhodol, že na zabezpečenie dodržania cieľov sledovaných normotvorcom Európskej únie v oblasti spotrebiteľských zmlúv, ako aj vnútorného súladu práva Únie treba najmä zohľadniť pojem „spotrebiteľ“ obsiahnutý v iných právnych predpisoch práva Únie (rozsudky z 5. decembra 2013, *Vapenik*, C-508/12, EU:C:2013:790, bod 25, a z 25. januára 2018, *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 28).
- 35 Táto potreba zabezpečiť súlad medzi jednotlivými aktmi práva Únie však v žiadnom prípade nemôže viesť k tomu, aby sa ustanovenia nariadenia týkajúceho sa pravidiel súdnej právomoci vykladali spôsobom odporujúcim systematike a cieľom tohto nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. januára 2014, *Kainz*, C-45/13, EU:C:2014:7, bod 20).
- 36 V dôsledku toho treba preto napokon zohľadniť cieľ dotknutých predpisov, v prejednávanej veci teda cieľ Luganského dohovoru II a smernice 2008/48, aby sa určilo, či medzi zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré spadajú do pôsobnosti článku 15 Luganského dohovoru II, patria len zmluvy, ktoré spadajú do pôsobnosti smernice 2008/48, a teda medzi ne nepatria také zmluvy, akou je zmluva dotknutá vo veci samej, pri ktorej celková výška úveru prevyšuje prahovú hodnotu 75 000 eur.
- 37 V tomto ohľade je nutné konštatovať, že Luganský dohovor II a smernica 2008/48 sledujú odlišné ciele.

- 38 Pokiaľ ide o cieľ smernice 2008/48, ten podľa jej odôvodnení 7 a 9 spočíva v úplnej harmonizácii v niekoľkých kľúčových oblastiach spotrebiteľských úverov, ktorá sa považuje za potrebnú na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Únii zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa uľahčil vznik riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi (rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, bod 42).
- 39 Súdny dvor navyše uviedol, že tento cieľ má zabezpečiť účinnú ochranu spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv o úvere, ktoré prekračujú ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti (rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, bod 43).
- 40 Na tieto účely je cieľom smernice 2008/48 harmonizovať určité aspekty právnych predpisov upravujúcich zmluvy o spotrebiteľských úveroch, najmä podmienky týkajúce sa informovania spotrebiteľa, ktorý je súčasne príjemcom úveru. Táto smernica teda veriteľovi ukladá povinnosť poskytnúť predzmluvné informácie.
- 41 V záujme dosiahnutia dvojitého cieľa tejto smernice, ktorým je jednak ochrana spotrebiteľov, ako aj o uľahčenie vzniku riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi, normotvorca Únie upravil zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktoré sa vzťahujú harmonizačné opatrenia tejto smernice tak, že ich obmedzil na zmluvy, pri ktorých celková výška úveru nie je nižšia než prahová hodnota 200 eur, ani vyššia než horná prahová hodnota 75 000 eur.
- 42 Pokiaľ ide o účel Luganského dohovoru II, jeho cieľom nie je harmonizovať hmotné právo týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, ale stanoviť, rovnako ako nariadenie č. 44/2001 a následne nariadenie č. 1215/2012, pravidlá na určenie súdu, ktorý má právomoc rozhodnúť v spore v občianskych a obchodných veciach týkajúcom sa konkrétne zmluvy uzatvorenej medzi podnikateľom alebo obchodníkom a osobou konajúcou na účely, ktoré nemožno považovať za súčasť jej podnikania alebo povolania, s cieľom chrániť túto osobu v takomto prípade. Vzhľadom na tento cieľ tento dohovor nemá pôsobnosť obmedzenú konkrétnymi sumami a vzťahuje sa na všetky druhy zmlúv s výnimkou zmluvy špecifikovanej v článku 15 ods. 3 uvedeného dohovoru.
- 43 Vzhľadom na odlišné ciele smernice 2008/48 a Luganského dohovoru II skutočnosť, že taká úverová zmluva, o akú ide vo veci samej, nespadá do pôsobnosti smernice 2008/48 z dôvodu, že celková výška úveru presahuje prahovú hodnotu 75 000 eur stanovenú v článku 2 ods. 2 písm. c) tejto smernice, nemá vplyv na určenie pôsobnosti článku 15 Luganského dohovoru II.
- 44 Navyše, ako už generálny advokát uviedol v bode 48 svojich návrhov, pokiaľ by prahové hodnoty týkajúce sa celkovej výšky úveru stanovené v smernici 2008/48 určovali rozsah pôsobnosti článku 15 Luganského dohovoru II, viedlo by to k situácii, v ktorej by sa osoby, ktoré uzavreli zmluvu o úvere s výškou menej než 200 eur, nemohli dovoliť ochranného ustanovenia stanoveného v tomto článku 15. Takáto situácia by však nebola v súlade s cieľmi, ktoré sleduje Luganský dohovor II, pretože neexistuje žiadny podstatný rozdiel medzi predpokladanou slabosťou osoby, ktorá uzavrela zmluvu o úvere vo výške 100 eur, a osobou, ktorá uzavrela zmluvu o úvere vo výške 200 eur.
- 45 Z rovnakého dôvodu, pokiaľ ide o hornú prahovú hodnotu 75 000 eur, si aj spotrebiteľ, ktorý uzavrel zmluvu o úvere vo výške presahujúcej túto prahovú hodnotu, rovnako zaslúži ochranu stanovenú v uvedenom článku 15.
- 46 Z toho vyplýva, že ani okolnosť, že prahová hodnota stanovená vnútroštátnym právom nepresahuje prahovú hodnotu stanovenú v smernici 2008/48, nie je relevantná pri určovaní toho, či zmluva o úvere spadá do pôsobnosti článku 15 Luganského dohovoru II.

- 47 Práve s prihliadnutím na tieto úvahy sa má vykladať aj dôvodová správa vypracovaná profesorom Pocarom, uvedená v bode 19 tohto rozsudku, na ktorú odkazuje Pillar Securitisation. V bode 81 uvedenej správy sa uvádza, že v článku 15 Luganského dohovoru II sa značne rozširuje zoznam spotrebiteľských zmlúv v porovnaní s predchádzajúcimi ustanoveniami, ktoré nahradil. Uvedená správa ďalej uvádza, že široká koncepcia spotrebiteľských zmlúv rozširuje pôsobnosť ponúkanej ochrany a zahŕňa všetky zmluvy, ktoré sú ako spotrebiteľské zmluvy upravené smernicami Únie, vrátane zmlúv o spotrebiteľskom úvere, keďže patria do pôsobnosti smernice 2008/48. V tejto súvislosti by sa odkaz na uvedenú smernicu mal považovať za príklad a nemal by sa chápať tak, že v prípade zmlúv o úvere uzavretých spotrebiteľom patria do pôsobnosti článku 15 Luganského dohovoru II iba tie zmluvy, ktoré patria do pôsobnosti smernice 2008/48 a ich výška nepresahuje hornú prahovú hodnotu stanovenú touto smernicou.
- 48 V dôsledku toho je potrebné odpovedať na položenú otázku tak, že článok 15 Luganského dohovoru II sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa určilo, či zmluva o úvere je „spotrebiteľskou“ zmluvou o úvere v zmysle článku 15, sa nemusí overiť, že patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 v tom zmysle, že celková výška príslušného úveru nepresahuje prahovú hodnotu stanovenú v článku 2 ods. 2 písm. c) tejto smernice a že je v tomto ohľade irelevantné, že vnútroštátne právne predpisy, ktorými sa preberá uvedená smernica, nestanovujú vyššiu prahovú hodnotu.

O trovách

- 49 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 15 Dohovoru o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podpísaného 30. októbra 2007, ktorý bol schválený v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2009/430/ES z 27. novembra 2008, sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa určilo, či zmluva o úvere je „spotrebiteľskou“ zmluvou o úvere v zmysle článku 15, sa nemusí overiť, že patrí do pôsobnosti smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v tom zmysle, že celková výška príslušného úveru nepresahuje prahovú hodnotu stanovenú v článku 2 ods. 2 písm. c) tejto smernice a že je v tomto ohľade irelevantné, že vnútroštátne právne predpisy, ktorými sa preberá uvedená smernica, nestanovujú vyššiu prahovú hodnotu.

Podpisy